

Razı Değilim

– M.Nihat Malkoç · 16 Nisan 2009

RAZI DEĞİLİM

M.NİHAT MALKOÇ

Yaşı ilerlemiş olmasına rağmen öteki tarafta bezi yoktu hiç.... Gece gün demeden servetini artırmakla meşgul oluyordu. Karun kadar varlıklı olmasına rağmen hayır hasenat işlerinde adı geçmiyordu. Cimriliğiyle nam salmıştı etrafa. Allah bir kız evlât vermişti ona. Büyük bir iştihakla erkek evlât istemesine rağmen bu dileği olmamıştı işte.

Yabancı okullarda okutmuştu biricik kızını. Gözü gibi sakınıyordu onu. Fakat her geçen gün bize biraz daha yabancılaşıyordu. Giyimi, kuşamı, aksanı bize benzemiyordu hiç... Yurt dışında okumak ve yaşamak onu çok farklılaştırmıştı. Son zamanlarda ecnebi bir oğlan takmıştı koluna. Gündelik gönül ilişkisi yaşıyorlardı anlaşılın. Eli sıkı baba, yaban ellerde okuyan kızına para pompalıyordu sürekli. Bu kadar paranın nereye gittiğini de sormuyordu kızına. İdeal baba rolleri oynuyordu kendince.

Baba kızına karşı ne kadar cömertse fakir fukaraya, garip gurebaya karşı da eli o derece sıkıydı. Zenginliğini bilip kapısına gelenlere "Çalışın, Allah versin" deyip onları eli boş gönderiyordu. Kendisinden aşağıdakilere hor ve hakir gözlerle bakıyordu. Akşamları bir kadeh atmadan yatmazdı. Hayatın gayesi çalışmak ve kazanmaktan ibaretti onun için.

Kendisi ne kadar dine lâkaytsa alt komşusu da o derece mütedeyyindi. Bu yüzden hiç anlaşamıyorlardı. Birbirinin iç dünyalarını bildikleri için yıldızları barışmıyordu. Biri düzenli bir hayat sürüyor, öbürü gününü gün ediyordu.

Zengin adamın göbeği öne fırlamıştı. İçki hem fizikî, hem de ruhî yapısını çok değiştirmişti. Konuşurken içki kokan nefesini karşısındakilere değdiriyordu. Ramazanların manevî iklimi ona tesir etmiyordu. Alt komşusu Kur'an okumaya başladığında müzikçalarının sesini daha da yükseltiyordu. Sanki ilâhî mesajı ve sesi bastırmaya çalışıyordu. Ne kadar da basit düşünceliydi. Onun bu hâli, cehennem ateşini üfleyerek söndüreceğini sanan ahmağın durumundan farksızdı. Ama basireti bağlanmıştı bir kere.

Günde beş vakit semaya yükselen ezan sesleri onun için bir şey ifade etmiyordu. İlâhî çağrıya kulaklarını tıkamıştı bir kere. Ezandan rahatsız oluyordu aynı zamanda. Hatta bu kutsi çağrıyı duymamak için televizyonunu veya radyosunu açıyordu bazen. Allah'ı ve hesap gününü hatırlatan her şeyden şiddetle kaçıyor. İçkiye düşkünlüğünün sebebi de buydu zaten. Mutlak hakikatleri unutmak yahut ertelemek!...

Oysa unutmak neyi hallederdi ki!...Yaşlılık alâmetleri dört taraftan sökün vermişti. Yaşlandıkça huysuzlukları ve huzursuzlukları da artıyordu. Kırk yıllık eşi de, bu kart adamın huysuzluklarına dayanamaz olmuştu. Kızının yanına gitmeye karar vermişti bu sıkıcı ortamdan kurtulmak için. Fakat kızı da bataktaydı. Kumar belâsına tutulmuştu bir kere. Poker masalarında sabahlıyordu. Uçan kuşa borcu vardı yaban ellerde. Nitekim her geçen gün babasından daha yüklü miktarlarda para ister olmuştu. Kumar batağına saplanınca eski dostuyla da yolları ayrılmıştı. Artık her hafta başka birisiyle görülüyordu.

Rakamlar yükselince baba da durumu öğrendi. Çok sevdiği kızını bu bataktan kurtarmak için neyi var, neyi yok sattı. Hayır işlerine kapanan kapılar kumar borçlarının ödenmesi için ardına kadar açılmıştı. Aile hem madden, hem de manen tükenmişliği yaşıyordu. Adam romatizmalarının azması yüzünden yürüyemez olmuştu. Elinde avucunda da fazla bir şeyi kalmamıştı. Nesi varsa batağa gitmişti.

Her geçen gün çöküyordu. Nihayet Mayıs ayının18'inde; dünyadayken unutmaya ve yok farzetmeye çalıştığı Rabbine giderken arkasında dağılmış bir aile, iflas etmiş bir şirket, sokaklara düşmüş yarı aşıfta bir kız, acılı ve zavallı bir eş bırakmıştı.

Mayısın 19'unda Türkiye bayram ederken, sağlığında hiç uğramadığı ve ruhunun ısınmadığı cami minarelerinden salâsı veriliyordu onun. Salâyla halk türküleri birbirine karışmıştı. Zira öğrenciler bayram şarkıları eşliğinde tören alanına gidiyorlardı. Sanki dünya böyle ruhsuz ve merhametsiz birisinden kurtulduğu için bayram ediyordu. Hoparlörlerden çalınan müzik, salâ sesini bastırıyordu. Tıpkı sağlığında ezan ve Kur'an okunurken kendisinin çaldığı müziğin bu ilâhi sesleri bastırıldığı gibi... Etme bulma dünyasıydı bu dünya. Bir kez daha bu yüzünü göstermişti basiret sahiplerine... Fakat yine anlayan anlıyordu bu kutlu mesajı... Körler çarşısında aynanın ne anlamı ve önemi olabilirdi ki!...

Güneşin tam tepede olduğu bir öğlen vaktinde, sağlığında yolunun kesişmediği, kendisine göre çok yabancı bir mekânda sere serpe uzanmıştı. Fakat bu sefer altında Ege'nin sıcak kumları değil, musallanın buz gibi soğuk taşları vardı. Kim bilir kendini ne kadar da yabancı hissediyordu bu yerde. O da camiye gelmişti ömrünün ahirinde. Fakat bu gönülsüz bir gelişti. Daha doğrusu çıkmış olduğu uzun ahiret yolculuğunun ilk ayağıydı.

Öğle namazı için orada bulunan az sayıdaki insan, bu yabancı ölünün cenaze namazını kılmak için saf tutmuşlardı. Ona helâllik veriyorlardı; onun Müslümanlığına şahitlik ediyorlardı. Oysa hiçbiri tanımıyordu bu fani yolcu. Ne kadar da kolaydır tanımadığımız bir insan hakkında hüküm vermek....Bir o kadar da yanlış!...

Tam bu esnada tiz bir ses üste çıkarak rutin merasimi bölüyordu. Bu sesin sahibi, onun alt komşusundan başkası değildi. "Onun mümin ve muvahhit olduğuna şahitlik etmiyorum. Hakkımı da helâl etmiyorum." diyen gönlü yaralı komşunun sesi, semada yankılanıyordu sanki. Cemaatteki sesin geldiği yere bakınca; boyu sesinden kat kat küçük olan, beyaz takkeli, nur yüzlü adamı gördü. Gerçek şahitlik

onunkisiydi. Ötekiler lâfın gelişi şahitlik ediyorlardı. Bunların şahitliği mevtanın günah galerisini paklamıyordu.

Komşusundan helâllik alamamasına rağmen toprak yine de bu günahkâr kulu bağrına basmıştı. Bütün kirleri ve günahları örten sadık dostumuz kara toprak, onun naçiz vücudunu da örttü şüphesiz. Fakat hesap ertelenmedi. Kötü kulun dünyada yaptığı fenalıklar yanına kalmadı, iyi kulun hayırları da zayi olmadı. Nitekim Yüce Rabbimiz kıyameti anlatırken bu hususta şöyle buyuruyor: "Artık kim zerre ağrılığınca hayır işlerse, onu görür. Artık kim zerre ağrılığınca bir şer (kötülük) işlerse, onu görür."(Zilzal S. 7-8. Ayetler). Ne mutlu o büyük günde amel defteri sağdan verilenlere!...